

lem for Københavns 5te Valgekreds (Borgbjerg) deri, at det er rigtigt, at Staten træder til under Forhold som de foreliggende. Jeg udtalte noget lignende, da Spørgsmaalet om Støtte til Den sjællandske Bondestands Sparekasse var til første Behandling, og jeg synes, man maa forstaa, at hvis vi træde hjælpende til, maa det føre Konsekvenser med sig, som det blev fremhævet af det ærede Medlem. Naar disse Pengeinstitutter ere komne i en saadan Situation, at de maa hjælpes, for at der ikke skal ske for store Ulykker, er det ikke Revisionen, det er ikke Sparekasseinspektøren, det er ikke dem, som ere satte til at holde Øje med, at de ledes paa forsvarlig Maade, som have opdaget Fejlen og have sagt: Det er galt. Men det er de paagældende sely, som have meldt sig og sagt: Vi ere kørte fast. De have tilsyneladende kørt paa den Maade i længere Tid, uden at nogen har opdaget det. Naar man derfor Dagen efter, at man har truffet Foranstaltninger til at hjælpe dem, fremhæver, at en Pengeinstitution kan ikke fortsætte, saa længe den vil, uden Tilsyn, der maa nødvendigvis træffes Foranstaltninger til at forebygge Gentagelse, tror jeg, man vil komme til den Erkendelse, at Staten nødvendigvis maa gribe stærkere ind, end Tilfældet har været hidtil. I Sparekasser og Banker indestaa der omtrent 1,500 Millioner Kr., det vil sige omtrent 600 Kr. pr. Indbygger. En saadan Institution kan man ikke lade fortsætte paa bedste Beskub, saa at vedkommende Banker selv maa melde sig, naar de ikke kunne fortsætte, uden at Revisionen og de, der føre Tilsyn, have opdaget Skavankerne. Det vil føre til for slemme Følger.

Jeg er enig med den ærede Ordfører deri, at vi ikke fortryde, hvad vi foretog os i Februar, da vi stemte for at yde Garanti for de to københavnske Banker, men der er dog en Ting, som vi ikke havde tænkt os, fordi vi ikke vidste saa meget som nu med Hensyn til, hvad der er sket. Ikke at vi ere betænkelige ved, at Staten traadte hjælpende til, men naar vi se, hvorledes Bankkomiteen har administreret, er i alt Fald jeg bleven ikke saa lidt betænkelig, og jeg har sagt: Er det virkelig Maaden at hjælpe nødlidende Institutioner paa? Vi have faaet at vide — det fremgaar af Aktstykkerne og de Oplysninger, der ere tilflydte Udvalget —, hvorledes Bankkomiteen har administreret, og jeg siger rigtignok, at hvis det skal være Godgørenhed, hvis det skal være Hjælp til

nødlidende, maa vi ønske, at det Tilfælde ikke indtræffer ret ofte, at nødlidende skulle hjælpes paa den Maade, som her er sket.

Det første, der sker, er, at 8 Mand tage sig af Bankforholdene i de første 2 Maaneder. De holdt i alt 19 Møder og sagde derefter: Nu skulle vi have Betaling for vort Arbejde. Saa beregne de sig 60,000 Kr. i Betaling. Det er den Maade, hvorpaa man hjælper nødlidende. Et Medlem, Højesteretsagfører P. G. C. Jensen, var meget utilfreds med Beløbet, han fandt, det var for lidt i Forhold til, hvad han ellers fik. Han vilde have 15,000 Kr., men da man henstillede til ham at nøjes med 10,000 Kr., da der var Tale om nødlidende, nøjedes han dermed, og de øvrige Medlemmer delte Resten. Man havde stadig for Øje, at det var nødlidende Banker, der var Tale om. Da man var over de 2 Maaneder, valgte man 2 Direktører til Grundejerbanken, som hver fik 10,000 Kr. om Aaret. Men man var ikke vis paa, at det gik, som det skulde, og man ansatte derfor 2 kontrolerende Direktører, hver med 4,000 Kr. om Aaret, til at kontrolere de 2 Direktører, samt en juridisk Konsulent, som skal have 4,000 Kr., hvilket bliver i alt 12,000 Kr. Men det er ikke tilstrækkeligt. Desuden ansættes der 6 Mand med en Gage paa 1—2,000 Kr. aarlig til at have Tilsyn med de 2 kontrolerende Direktører, saa at man i alt naar op til en Sum af 39,000 Kr. aarlig for at faa Banken administreret, foruden Lønninger til Kontorhold. Saaledes gaar det, naar der er nødlidende Banker at hjælpe. Det forekommer mig, at naar vi se paa disse Forhold, kan man blive betænkelig og sige: Naar Staten endelig skal skyde Millioner til, kunne vi saa ikke have valgt en bedre Maade at hjælpe paa? Selve Tingen, at Staten træder hjælpende til, finder jeg i sin Orden, men det er rent galt, at man anvender saa kolossale Summer. Ved Detailhandlerbanken, som likviderede, ansætter man to Direktører med hver 10,000 Kr. og et Tilsynsraad, der koster 6,000 Kr., saa det koster 26,000 Kr. aarligt at føre Tilsyn, efter at man i Forvejen har brugt ikke faa Midler til de første Maaneder. Sammenholder man Udgifterne, viser det sig, at Grundejerbanken i det første Aar, de to første Maaneder indbefattede, kostede 70,500 Kr. — det er altsaa Hjælpen, man yder til de nødlidende Banker, den koster 70,000 i Lønninger til dem, der føre Tilsyn —, Detailhandlerbanken koster 54,500 Kr. Det er tilsammen